

Zadeva C-72/24 [Keladis I] ⁱ

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

30. januar 2024

Predložitveno sodišče:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (prvostopenjsko upravno sodišče v Solunu, Grčija)

Datum predložitvene odločbe:

30. november 2023

Tožeča stranka:

HF

Tožena stranka:

Anexartiti Archi Dimosion Esodon (avtonomni javni urad za prihodke)

Predmet postopka v glavni stvari

Tožba za razglasitev ničnosti odločb o odmeri davka, s katerimi je bila tožeča stranka spoznana za soodgovorno za kazniva dejanja tihotapstva, so ji bile naložene povečane dajatve zaradi teh kaznivih dejanj, je bila spoznana za soodgovorno za plačilo zneska navedenih povečanih dajatev in ji je bil, solidarno z drugimi soodgovornimi, naložen znesek DDV (davek na dodano vrednost), ki je bil utajen na vsaki uvozni deklaraciji.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Carine – Davek na dodano vrednost (DDV) – Carinska vrednost – Prijava carinske vrednosti, ki je nižja od dejanske

ⁱ Ime te zadeve je izmišljeno. Ne ustreza resničnemu imenu nobene od strank v postopku.

vrednosti – Davčna osnova za DDV – Tržna vrednost – Določitev – Metoda določitve tržne vrednosti – Zavezanec za plačilo DDV ob uvozu

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali statistične vrednosti, imenovane „vhodne cene“ (*threshold values*) – „poštene cene“ (*fair prices*), ki temeljijo na statistični zbirki podatkov Eurostata COMEXT in izhajajo iz informacijskega sistema OLAF (AFIS-Anti Fraud Information System), katerega aplikacija je Automated Monitoring Tool (orodje za samodejno spremljanje, AMT), in ki so na voljo nacionalnim carinskim organom prek njihovih elektronskih sistemov, izpolnjujejo zahtevo po dostopnosti za vse gospodarske subjekte, kakor je določena v sodbi z dne 9. junija 2022, C-187/21, Fawkes Kft? Ali so podatki, ki jih vsebuje, le zbirni podatki v smislu opredelitve iz uredb št. 471/2009 in št. 113/2010 o statistiki Skupnosti o zunanji trgovini z državami nečlanicami, ki je veljala v zadevnem obdobju?

2. Ali lahko nacionalni carinski organi v okviru naknadnega preverjanja, če uvoženega blaga ni mogoče fizično preveriti, statistične vrednosti iz zbirke podatkov COMEXT – če se na splošno štejejo za dostopne in ne vsebujejo zgolj zbirnih podatkov – uporabijo le za potrditev svojih razumnih dvomov o tem, da je vrednost, prijavljena v deklaracijah, tržna vrednost, to je znesek, ki je bil za to blago dejansko plačan ali ki ga je treba plačati, ali pa tudi za določitev njegove carinske vrednosti na tej podlagi, v skladu z alternativno metodo iz člena 30(2)(c) carinskega zakonika Skupnosti (Uredba št. 2913/1992) (ki ustreza tako imenovani „deduktivni“ metodi iz člena 7[4](2)(c) Carinskega zakonika Skupnosti (Uredba št. 952/2013)), ali po potrebi z drugimi alternativnimi metodami? Kako na odgovor na to vprašanje vpliva to, da ni mogoče ugotoviti, da se trenutno prodaja enako ali podobno blago v smislu člena 152(1) Uredbe (EGS) št. 2454/93 (izvedbena uredba)?

3. Ali je uporaba navedenih statističnih vrednosti za določitev carinske vrednosti določenega uvoženega blaga, ki je enakovredna uporabi najnižjih cen, vsekakor v skladu z obveznostmi, ki izhajajo iz Mednarodnega sporazuma o določanju carinske vrednosti Svetovne trgovinske organizacije (STO), ki se imenuje tudi Sporazum o izvajanju člena VII Splošnega sporazuma o carinah in trgovini iz leta 1994, katerega pogodbenica je Evropska unija, ker ta sporazum izrecno prepoveduje uporabo najnižjih cen?

4. V zvezi s prejšnjim vprašanjem: ali se pridržek v korist splošnih načel in določb zgoraj navedenega Mednarodnega sporazuma o izvajanju člena VII Splošnega sporazuma o carinah in trgovini iz leta 1994, določen v členu 31(1) carinskega zakonika Skupnosti (Uredba št. 2913/1992), v zvezi z rezervno metodo za določitev carinske vrednosti in posledično z izključitvijo uporabe najnižjih vrednosti iz odstavka 2 istega člena (ki ga ni v ustrezni določbi člena 74(3)

carinskega zakonika Unije (Uredba št. št. 952/2013)) uporablja le, če se uporabi ta metoda, ali pa velja za vse alternativne metode za določitev carinske vrednosti?

5. Če se ugotovi, da je bila pri uvozu uporabljena poenostavitev uvrstitve v smislu člena 81 carinskega zakonika Skupnosti (Uredba št. 2913/1992) (ki je postal člen 177 carinskega zakonika Unije (Uredba št. 952/2013)), ali je mogoče uporabiti alternativno metodo iz člena 30(2)(c) carinskega zakonika Skupnosti (Uredba št. 2913/1992) (ki ustreza členu (70)(2)(c) carinskega zakonika Skupnosti (Uredba št. 952/2013)), ne glede na heterogenost blaga, prijavljenega pod isto oznako TARIC v isti deklaraciji, in ne glede na posledično fiktivno vrednost blaga, ki ni zajeto s to tarifno uvrstitvijo?

6. Nazadnje, ne glede na prejšnja vprašanja: ali so določbe grške zakonodaje, ki urejajo določitev oseb, ki so dolžne plačati DDV pri uvozu, v delu, v katerem za davčnega zavezanca določajo „tako imenovanega lastnika uvoženega blaga“, v skladu z zahtevami prava Unije dovolj jasne?

Upoštevne določbe prava Unije in sodna praksa Sodišča

Sklep Sveta z dne 7. aprila 1987 o sprejetju Mednarodne konvencije o harmoniziranem sistemu poimenovanj in šifrskih oznak blaga in Protokola o spremembah Konvencije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 2, str. 288).

Uredba (EGS) št. 2658/87 z dne 23. julija 1987 o tarifni in statistični nomenklaturi ter skupni carinski tarifi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 2, str. 382): člen 3(1) in priloga 1

Uredba Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307): uvodna izjava 6, člen 4, točka 10, člen 29(1), členi 30, 31, 59, 62, 63, 68, 74, 78, 79, 81, 201, 213, člen 220(2), člen 221(3) in (4) (v nadaljevanju: CZS)

Uredba (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3): člen 19(1), člen 142(1), členi 150, 151, 152, 181a

Sklep Sveta z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986 – 1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80), na podlagi katerega je Evropska skupnost sklenila tudi „Sporazum o izvajanju člena VII Splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994“ (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 205).

Uredba (ES) št. 515/97 z dne 13. marca 1997 o medsebojni pomoči med upravnimi organi držav članic in o sodelovanju med njimi in Komisijo zaradi zagotavljanja pravilnega izvajanja carinske in kmetijske zakonodaje (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 217): člena 23 in 24

Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1): uvodni izjavi 43 in 44, člen 2(1), členi 30, 70, 85, 201 in 211

Uredba (ES) št. 471/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. maja 2009 o statistiki Skupnosti o zunanji trgovini z državami nečlanicami in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1172/95 (UL 2009, L 152, str. 23): členi 3(1), 4(1), 5(1), člena 6 in 8

Uredba Komisije (EU) št. 113/2010 z dne 9. februarja 2010 o izvajanju Uredbe (ES) št. št. 471/2009 Evropskega parlamenta in Sveta o statistiki Skupnosti o zunanji trgovini z državami nečlanicami v zvezi z zajetjem trgovanja, opredelitvijo podatkov, pripravo statistike blagovne menjave glede na značilnosti podjetij in glede na valuto računa ter posebnim blagom ali gibanji (UL 2010, L 37, str. 1): člen 4(1) in (2)

Uredba Komisije (EU) št. št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (prenovitev) (UL 2013, L 269, str. 1): členi 71, 72, 74, 177 (v nadaljevanju: CZU)

Izvedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 z dne 24. novembra 2015 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o carinskem zakoniku Unije (UL 2015, L 343, str. 558): člen 222

Sodbe Sodišča z dne 28. februarja 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128); z dne 29. julija 2010, Pakora Pluss (C-248/09, EU:C:2010:457); z dne 12. decembra 2013, Christodoulou in drugi (C-116/12, EU:C:2013:825); z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Madžarska (C-291/15, EU:C:2016:455); z dne 9. marca 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195); z dne 9. novembra 2017, LS Customs Services (C-46/16, EU:C:2017:839); z dne 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland (C-529/16, EU:C:2017:984); z dne 20. junija 2019, Oribalt Rīga (C-1/18, EU:C:2019:519); z dne 10. julija 2019, Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung (C-26/18, EU:C:2019:579); z dne 19. decembra 2019, Amoena (C-677/18, EU:C:2019:1142); z dne 18. junija 2020, Hydro Energo (C-340/19, EU:C:2020:488); z dne 9. julija 2020, Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi“ (C-76/19, EU:C:2020:543); z dne 19. novembra 2020, 5th AVENUE (C-775/19, EU:C:2020:948); z dne 3. marca 2021, Hauptzollamt Münster (Kraj nastanka DDV) (C-7/20, EU:C:2021:161); z dne 22. aprila 2021, Lifosa (C-75/20, EU:C:2021:320); z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem) (C-213/19, EU:C:2022:167); z dne 12. maja

2022, U. I. (Posredni carinski zastopnik) (C-714/20, EU:C:2022:374); z dne 9. junija 2022, Baltic Master (C-599/20, EU:C:2022:457), in z dne 9. junija 2022, FAWKES (C-187/21, EU:C:2022:458)

Upoštevne določbe nacionalnega prava

Nomos 2859/2000, Kyrosi Kodika Forou Prostithemenis Axias (FEK A'248/7.11.2000) (zakon št. 2859/2000 o izvajanju zakonika o davku na dodano vrednost (grški uradni list A'248/7.11.2000)):

Člen 1, člena 2(1) in 20(1)

Člen 35(3): „Pri uvozu blaga je v skladu z določbami carinske zakonodaje davčni zavezanec tako imenovani lastnik uvoženega blaga.“

Nomos 2960/2001, Ethnikos teloneiakos kodikas (FEK A'265/22.11.2001) (zakon št. 2960/2001 o nacionalnem carinskem zakoniku (grški uradni list A'265/22.11.2001)):

Člen 1(1), člen 28(1) in (2)

Člen 29(6): „Dolžnik carinskega dolga je deklarant, oseba, v imenu katere se vloži deklaracija za trošarino in druge dajatve, ter katera koli druga oseba, v zvezi s katero je nastal dolg v skladu z določbami carinske zakonodaje [...]“

Členi 31, 33(1) in 142

Člen 150: „1. Vsem soodgovornim osebam, ki na kakršen koli način sodelujejo pri carinskem prekršku v smislu člena 142(2) tega zakonika, in glede na stopnjo sodelovanja vsakega od njih, ne glede na to, ali je zoper njih uveden kazenski pregon, se v skladu z določbami členov 152, 155 in naslednjih tega zakonika posamezno in solidarno naloži dajatev, povečana za znesek v višini od tri- do petkratnika zneska carin, ki se uporabijo za predmet kršitve. V ta namen se carine izračunajo v skladu z določbami carinskega zakonika Skupnosti in ustreznimi nacionalnimi določbami, ki urejajo nastanek carinskega dolga. V primeru [...] prenizkega vrednotenja je davčna osnova za zgoraj navedeno povečano dajatev razlika med carinami, ki izhajajo iz vrednosti, pridobljene ob carinjenju, in aktualno tržno vrednostjo. Če je trikratnik zneska carin in drugih dajatev za pretihotapljeno blago nižji od tisoč petsto evrov (1.500,00), se za trošarinsko blago kazen določi v višini tega zneska, za drugo blago pa v višini polovice tega zneska [...] Carine, davki in druge dajatve, ki niso bili plačani, čeprav je carinski dolg zakonito nastal, se lahko naložijo ločeno z obrazloženo odločbo o odmeri. [...] 5. Izdaja odločbe o odmeri je neodvisna od vzporednega kazenskega pregona in kazenske sodbe, ki bo izrečena“.

Člen 155

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Tožeča stranka je lastnik podjetja za oblačila in je v okviru svoje gospodarske dejavnosti pri uvozniku oblačil kupila oblačila, uvožena iz Turčije.
- 2 Zadevni uvoznik je leta 2014 ustanovil samostojno podjetje za prodajo oblačil na debelo s sedežem v Solunu. Do konca leta 2016 je podjetje predložilo več sto uvoznih deklaracij za prijavljeno vrednost blaga v višini približno 6.000.000,00 EUR. Leta 2016 je carinski urad na podlagi prijave zaradi prenizkega vrednotenja uvoženih proizvodov opravil pregled računovodskih izkazov podjetja.
- 3 Pregled računovodskih izkazov je razkril nepravilnosti pri delovanju podjetja in uvozu, ki ga opravlja. Med drugim se je izkazalo, da je bil domnevni uvoznik zaposlen pri drugem trgovcu z oblačili. Poleg tega je bilo blago, ki je bilo predmet fizičnega pregleda, količinsko enako blagu, ki je bilo prijavljeno v vsaki uvozni deklaraciji, vendar se je razlikovalo po kakovosti, sestavi, velikosti in obliki ter vrednosti, kar ni bilo razvidno iz uvoznih računov, priloženih deklaracijam, saj so bile po mnenju inšpektorjev prijavljene vrednosti očitno nižje od dejanskih vrednosti.
- 4 Carinski urad je ob koncu nadzora ugotovil, da je podjetje le nominalno v lasti uvoznika, medtem ko je bil resnični subjekt zgoraj navedeni trgovec z oblačili. Po navedbah inšpekcijskih organov je tihotapska združba delovala na naslednji način: subjekti, zainteresirani za uvoz oblačil iz Turčije, so najprej odpotovali v Turčijo in stopili v stik z dobavitelji, ki so jim plačevali v gotovini. Dogovor je bil, da prodajalec blaga ne bo izvažal neposredno, temveč bo blago dostavljeno prevoznemu podjetju, ki bo opravilo prevoz v Grčijo. Blago je bilo zapakirano tako, da se je grške carinske organe spravilo v zmoto glede njegove kakovosti in vrednosti. Za carinjenje blaga je druga turška družba izdala račun, ki ni bil pravilen glede vrednosti (prenizko vrednotenje), ki je zajemal vse blago in je podjetje navedel kot pridobitelja. Na zadevnem računu je bilo blago navedeno na splošno, navedene vrednosti pa so bile veliko nižje od tistih, ki so jih grški podjetniki dejansko plačali dejanskim turškim dobaviteljem.
- 5 Po carinjenju je drugo prevozno podjetje blago prepeljalo k dejanskim pridobiteljem po vsej Grčiji. Plačilo za prevoz iz Turčije so končni prejemniki plačali v gotovini in brez izdaje računa, medtem ko je bil tudi DDV na podlagi računa, ki ga je izdala družba, plačan v gotovini. Vrednosti, navedene na računih za prodajo na notranjem trgu, so bile le nekoliko višje od tistih, ki so bile prijavljene ob uvozu, medtem ko so bile količine, navedene na večini računov, nepravilne, saj večina prejemnikov ni želela, da računi odražajo dejansko prejete količine.
- 6 Pristojni carinski urad v Solunu je skupni znesek utajenih davkov in drugih dajatev za skoraj vse uvoženo blago podjetja ocenil na 6.211.300,19 EUR.

- 7 Natančneje, ugotovljeno je bilo, da je tožeča stranka skupaj z drugimi glavnimi partnerji uvoznikovega podjetja leta 2014 namerno pod ceno naročila, kupila, uvozila in prejela blago, ki je bilo uvoženo z devetimi deklaracijami, ki so jim bili priloženi računi z nepravilnimi vrednostmi blaga. Tožeča stranka je priznala obstoj teh transakcij z uvoznikovim podjetjem, vendar je zanikala, da bi bilo blago preizko ovrednoteno, in nasprotovala načinu izračuna carinske vrednosti blaga.
- 8 Vendar je carinski urad menil, da so vse osebe, vpletene v tihotapsko združbo, in tudi tožeča stranka kot končni prejemnik- pridobitelj blaga ravnali s skupnim namenom, da storijo kaznivo dejanje tihotapstva, ki je vključevalo preizko vrednotenja blaga ob uvozu in posedovanje tega blaga, namenjenega potrošnji.
- 9 Nato so bile izdane odločbe o odmeri davka, ki jih tožeča stranka izpodbija in v skladu s katerimi so odgovorni za kaznivo dejanje tihotapstva na eni strani tožeča stranka kot končni prejemnik blaga v skladu z vsako deklaracijo in kot dejanski uvoznik ter na drugi strani osebe, povezane z dejavnostjo podjetja. Štelo se je, da so ravnale usklajeno z namenom, da bi grško državo prikrajšale za davčne dajatve, ki jih je treba pobrati za blago, uvoženo iz tujine, s čimer so se izognile plačilu s tem povezanega DDV in pridobile ustrezno neposredno ekonomsko prednost.
- 10 Na podlagi zgoraj navedenega je bila vrednost uvoženega blaga iz vsake deklaracije ponovno ovrednotena, znesek DDV, ki ga je vsak uvoznik z vsako deklaracijo utajil, je bil obračunan in solidarno naložen vsem soodgovornim, obenem pa so bile naložene povečane dajatve v višini trikratnika zneska utajenega DDV.
- 11 Opozoriti je treba, da je bila po vložitvi tožbe tožeča stranka leta 2021 s pravnomočno sodbo oproščena kaznivega dejanja tihotapstva.

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 12 Prvič, tožeča stranka zanika vsakršno vpletenost v domnevno tihotapstvo in trdi, da ni elementa preizkega vrednotenja, tožena stranka pa predlaga, naj se trditve tožeče stranke zavrnejo kot neutemeljene in nedokazane.
- 13 Tožeča stranka poleg tega trdi, da predložitveno sodišče zavezuje njena pravnomočna oprostitev za kaznivo dejanje tihotapstva. Nasprotno pa tožena stranka trdi, da je zavezujoč učinek navedene pravnomočne oprostilne sodbe omejen na vprašanje tihotapstva in z njim povezane povečane dajatve, ne pa na del, ki ustreza DDV, ki se uporablja za blago iz zadevnih deklaracij.
- 14 Poleg tega tožeča stranka trdi, da je carinski urad napačno naknadno določil carinsko vrednost zadevnega blaga. Ker naj bi bilo v vsaki deklaraciji drugačno blago (z drugačno oznako TARIC), tožeča stranka trdi, da je carinski urad nezakonito upošteval vrednost blaga pod oznako TARIC najvišje tarifne številke, ki jo je prijavil uvoznik v okviru poenostavitve uvrstitve. Poleg tega trdi, da je bil postopek poenostavitve uporabljen le v nekaterih primerih.

- 15 Poleg tega je po mnenju tožeče stranke carinski urad napačno upošteval ceno proizvodov, ki jih je bilo največ v deklaraciji, ali cene, po katerih so bili zadevni proizvodi prodani v istem obdobju. Trdila je, da je bila, nasprotno, upoštevana vrednost blaga, ki ni bilo povezano z uvoženim blagom z zadevnimi deklaracijami in ki ga ni tržila.
- 16 Poleg tega tožeča stranka trdi, da naj metoda „poštenih cen“ – „vhodnih cen“ (*threshold values*), ki temelji na podatkih iz računalniške zbirke podatkov ter sistema Skupnosti AFIS in AMT, ne bi spadala med nobeno od metod, ki so taksativno našteje v CZU za izračun carinske vrednosti, zato naj bi bila arbitrarna in naj zato ne bi bila zakonito uporabljena. Te cene naj bi bilo mogoče uporabiti le za potrditev izpodbijanja prijavljene vrednosti, ne pa za določitev carinske vrednosti.
- 17 Natančneje, po trditvah tožeče stranke naj se uporabljene „poštene cene“ sploh ne bi uporabljale v času predložitve zadevnih deklaracij (2014). Tudi če bi se štel, da je zakonito uporabiti te cene za določitev carinske vrednosti, naj bi bile v zadevnem primeru cene proizvodov z najvišjo tarifno številko nezakonito uporabljene za vse proizvode, uvožene z zadevnimi deklaracijami. Poleg tega naj bi to pomenilo velika nihanja cene enakega proizvoda na različnih deklaracijah.
- 18 Zato tožeča stranka meni, prvič, da carinska vrednost v obravnavanem primeru ni bila zakonito določena na podlagi oznak TARIC, in drugič, da vsekakor ni bil predložen noben poseben razlog za neuporabo tržne vrednosti in drugih alternativnih metod niti metode izračuna carinske vrednosti blaga v času uvoza.
- 19 Po navedbah tožene stranke je bila poenostavitev uvrstitve uporabljena na splošno za vse zadevne deklaracije. Poleg tega trdi, da carinska vrednost ni bila določena arbitrarno, ampak na podlagi metode cene na enoto, ki se uporablja po najnižji lestvici, ki temelji na 50 % poštene cene na kilogram blaga (in ne na enoto), ki jo je računalniški sistem AMT pridobil prek AFIS MAB.
- 20 Tožena stranka poleg tega meni, da uporaba poenostavitve uvrstitve ne izključuje možnosti uporabe prejšnje metode za določitev carinske vrednosti. Razlog za uporabo te metode naj bi bil, da naj v tem primeru za enake ali podobne proizvode ne bi bilo mogoče uporabiti metode tržne vrednosti, prvič, zaradi nepopolnega opisa vsakega proizvoda na ustreznih računih in, drugič, ker jih ni bilo mogoče fizično preveriti, saj niso bili zaseženi. Vendar tudi če bi se uporabila, bi privedla do določitve višje vrednosti. Tožena stranka v zvezi z velikimi razlikami med različnimi deklaracijami v zvezi s ceno enakega proizvoda trdi, da je razlog za to, prvič, to, da se ocenjena carinska vrednost izračuna za enoto, in ne za kilogram, kakor velja za vhodne cene, in, drugič, tarifna številka, pod katero so uvrščene skupaj, zaradi česar se obravnavajo kot en sam proizvod.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 21 Predložitveno sodišče uvodoma ugotavlja, da čeprav ga zgoraj navedena oprostilna sodba glede pripisa izgube DDV pri uvozu tožeči stranki ne zavezuje, jo mora v skladu z domnevo nedolžnosti vseeno upoštevati glede navedene trditve, da tožeča stranka ni vedela za prenizko vrednotenje zadevnega uvoženega blaga.
- 22 Poleg tega predložitveno sodišče meni, da morajo carinski organi, preden presodijo, ali je bilo prenizko vrednotenje zakonito, razumno preveriti, ali je bila tožeča stranka seznanjena s tem prenizkim vrednotenjem. Gre namreč za vprašanje v zvezi z objektivno naravo izpodbijane kršitve, ki se nanaša na ugotovitev, ali je bila dejansko dogovorjena in plačana cena, na podlagi katere se izračunajo dajatve in drugi davki, v obravnavanem primeru višja od tiste, ki je bila prijavljena in navedena na računih, predloženih ob carinjenju. Predložitveno sodišče se torej osredotoča na preučitev utemeljenosti tožbenega razloga v zvezi s tem, da naj bi carinski urad napačno določil carinsko vrednost.
- 23 Predložitveno sodišče na podlagi določb evropskega carinskega prava, ki urejajo vprašanje načinov določanja carinske vrednosti, obstoječe sodne prakse Sodišča na področju izračuna carinske vrednosti uvoženega blaga, ob upoštevanju možnosti uporabe „statističnih vrednosti“, pa tudi ustreznih določb CZS (zdaj CZU) v širšem kontekstu mednarodnega prava in ustreznih obveznosti Unije meni, da uporaba „statističnih vrednosti“ pri določitvi „poštenih cen“ in „vhodnih cen“ (*threshold values*) ni neobičajna. Namen te uporabe je pomagati pristojnim nacionalnim carinskim organom, da na eni strani odkrijejo primere goljufije in utaje carin in davkov na uvoženo blago s prenizkim vrednotenjem ter da na drugi strani določijo carinsko vrednost uvoženega blaga.
- 24 Poleg nacionalnih statističnih zbirk podatkov obstajajo tudi podobne evropske zbirke podatkov, kakršen je carinski informacijski sistem iz Uredbe št. 515/97 in COMEXT (ki ga upravlja Eurostat), katerih podatki se uporabljajo v informacijskem sistemu OLAF za boj proti goljufijam (AFIS-Anti Fraud Information System), katerega aplikacija je Automated Monitoring Tool (orodje za samodejno spremljanje, AMT).
- 25 Nacionalni carinski organi imajo dostop do navedenih podatkov prek lastnih informacijskih sistemov, čeprav se ne zdi, da bi ta možnost veljala za vse gospodarske subjekte. Poleg tega statistične zbirke podatkov, ki jih urejajo uredbe št. 471/2009, št. 1172/1995 in št. 113/2010, načeloma vsebujejo zbirne podatke, pri katerih se ne upoštevajo posebne značilnosti proizvodov in komercialna raven prodaje, čeprav je za določitev statistične vrednosti potreben izrecen pridržek v korist uporabe splošnih načel iz Sporazuma o izvajanju člena VII Splošnega sporazuma o carinah in trgovini (Sporazum STO o carinski vrednosti), ki izključujejo arbitrarne ali fiktivne vrednosti.

- 26 V teh okoliščinah lahko po mnenju predložitvenega sodišča carinski organi „statistične vrednosti“ v obliki „poštenih cen“ nedvomno uporabijo za utemeljitev razumnega dvoma o resničnosti prijavljene tržne vrednosti, skupaj z drugimi preverjanji, ki jih opravijo carinski inšpekcijski organi. V zvezi s tem je treba opozoriti, da lahko Evropska unija te „statistične vrednosti“ uporabi za določitev primanjkljaja v prispevek „lastnih sredstev“ držav članic, ki ne izvajajo učinkovitega nadzora za odkrivanje goljufij (sodba z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo, C-213/19, ECLI:EU:C:2022:167).
- 27 Vendar glede na to, da se zgoraj navedena sodba Sodišča (glej zlasti točko 412) sklicuje tudi na izključno pristojnost držav članic za določitev carinske vrednosti kot osnove za izračun carin v skladu z zaporednimi metodami, določenimi v CZS (zdaj CZU) in na nezavezujočo naravo merila, ki se lahko uporabi za tveganje, predložitveno sodišče razumno dvomi, da se te povprečne statistične vrednosti („vhodne cene“) lahko uporabijo kot take za določitev carinske vrednosti blaga.
- 28 Poleg tega se porajajo tudi dvomi o tem, ali je mogoče uporabo teh vrednosti posebej vključiti v alternativno metodo, določeno v členu 30(2)(c) carinskega zakonika Skupnosti, ki je bila v skladu s prakso grških carinskih organov uporabljena v obravnavanem primeru, čeprav se tudi ta metoda nanaša na „enako“ in „podobno“ blago. Poleg tega se ne zdi, da za obdobje, na katero se nanašajo zadevne vrednosti, veljajo časovne omejitve iz člena 152(1)(b) Uredbe (ES) št. 2454/1993.
- 29 Dvomi predložitvenega sodišča so še večji, ker izključna uporaba navedenih vrednosti v bistvu pomeni določitev carinske vrednosti na podlagi minimalnih vrednosti, ki so po definiciji fiktivne, kar je v nasprotju z doktrino določitve carinske vrednosti, ki prevladuje v mednarodni trgovini. Poleg tega predložitveno sodišče dvomi tudi o pravilni razlagi in uporabi pravil evropskega prava v zvezi s specifično naravo zadevnih uvozov, do katerih je prišlo s poenostavitvijo, določeno v členu 81 CZS (postal člen 177 CZU), ki vsebuje deklaracijo pod eno samo oznako TARIC, in sicer tisto, za katero je določena najvišja carinska stopnja, za vse blago iz iste deklaracije, uvrščeno pod različne oznake.
- 30 Glede na zgoraj navedene dvome v zvezi z razlago in uporabo spornih določb CZS in Uredbe št. 2454/93 ter nujnosti odgovora na ta vprašanja o razlagi, ker se postavljajo v številnih podobnih zadevah, ki že potekajo pred grškimi sodišči, je predložitveno sodišče odločilo prekiniti odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložiti prvih pet vprašanj.
- 31 Nazadnje, v delu, v katerem se obravnavani primer nanaša (samo) na izpodbijanje DDV (zaradi uvoza blaga iz Turčije v Grčijo, za katero ni treba plačati carine) za končnega prejemnika zadevnega blaga, ima predložitveno sodišče ob upoštevanju, da vsaka država članica določi osebo ali osebe, ki so določene ali priznane kot osebe, ki so dolžne plačati ta davek, pod pogojem, da so nacionalne določbe dovolj jasne in natančne ter v skladu z načelom pravne varnosti, dvome o tem, ali

določbe zakona št. 2859/2000 in zakona št. 2960/2001 izpolnjujejo ta pogoj, in meni, da je treba Sodišču predložiti šesto vprašanje za predhodno odločanje.

DELOVNI DOKUMENT